ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 177 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΕΜΠΤΗ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΔΕΝ . . . . ΑΛΛΑ

— μερο'

Συχαινόμεθα ἐκ φύσεως τὰς ἀναφορὰς καὶ τὰς ἱκεσίας, τὰ προσκυνήματα καὶ τὰς μετανοίας· ἀλλὰ διὰ μίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν ἐξαιρετικῶς θὰ ὑπεβαλλόμεθα εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ταπεινώσεις. Ἠδυνάμεθα νὰ ὑπογράψωμεν ἀναφορὰν τὴν ὁποίαν θὰ συνέταττε Τοῦρκος Χόδζας εἰς ὃν θὰ ἐλέγομεν ὅτι εἶναι προωρισμένη νὰ ἀναγνωσθῇ εἰς Σουλτάνον. Ὅλην τὴν ἀραβοπερσικὴν φρασεολογίαν τῆς κολακείας θὰ τὴν κατεπίνομεν ὡς δροσιστικόν, ἀρκεῖ νὰ ἐπείθετο ὁ κ. Τρικούπης νὰ μὴ γράφῃ πλέον ἄρθρα εἰς τὴν Ὥραν, οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ ὑπ' αὐτόν.

Τί ὑπομονή! 30 μαρτίου, δὲν ξεύρω τί 'ξημέρωμα ἦτο, ἀλλὰ βεβαίως μὴν εἶχε ξημερώσει, ὅτε ἤρχισε νὰ γράφῃ ἡ Ὥρα ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ· καὶ τώρα ἔχομεν 14 ἰουλίου, ἤτοι ἐν ὅλῳ *ἑκατὸν τέσσαρας ἡμέρας*, καθ' ἃς ἡ Ὥρα δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ τῆς αὐτῆς θρηνώδους, ὡς φωνὴ ἐπαίτου, καὶ ξηρᾶς, ὡς μορφὴ Βαλέττα, γλώσσης τὸ αὐτὸ Εὐαγγέλιον! Τί ἀτελεύτητον Κύριε Ἐλέησον! Ἡ *Κρητὴς* τοῦ Ἀντωνιάδου ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ *ὡρολογίου*, τοῦ μηδέποτε σταματῶντος τὸ ἀτελείωτον tic—τὰκ μεταβάλλεται εἰς Πάτερ ἡμῶν καὶ τὰ *Ἅπαντα* τοῦ Ῥαγκαβῆ εἰς δίστιχον Ἐπίγραμμα τῆς Χρηστομαθείας τοῦ Πατούσα. Τί κούρδισμα θὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρῶτον κούρδισμα, τὸ ὁποῖον καμμία χεὶρ οὔτε κανὲν ῥόπαλον, καμμία ἀπελπισία τοῦ δημοσίου, οὔτε αὐτῶν τῶν συντακτῶν τῆς Ὥρας, δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ· θὰ ἀνακηρύξωμεν ἐθνικὸν εὐεργέτην ὅστις κατορθώσῃ νὰ τὸ ξεκουρδίσῃ!

* *
*

Δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν λιτανειῶν, ὅταν μὲ ἕνα ἁγιασμὸν τοῦ Μητροπολίτου περιμένομεν νὰ στραγγίξωμεν τὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἦτο ὁ οὐρανὸς λεμόνι διὰ νὰ μᾶς βρέξῃ, ἀλλὰ εἰς ἑκατὸν θὰ παριστάμεθα λιτανείας ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὴν 1αν μ. μ. ἀρκεῖ σκοπὸς τῶν Λιτανειῶν νὰ ἦτο ἡ κατάπαυσις τῆς βροχῆς τῶν ἄρθρων τῆς Ὥρας!

Εἴχομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἰδανικόν· ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν θ' ἀπετινάσσομεν ἐκ τοῦ προσώπου ἡμῶν τὴν ἄλευρον τοῦ *παλιάτσου* καὶ θὰ ἐδεικνύομεν ἂν ὄχι τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ τὰ στήθη μας τοὐλάχιστον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν· ἀφ' ἧς ἀνέλαβεν ἡ Ὥρα νὰ σώσῃ τὸ ἰδανικὸν αὐτό, τὸ κατέστρεψε. Μεταξὺ Κουμουνδούρου γελάσαντος τὸν τόπον διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἐξουσίαν καὶ τοῦ Τρικούπη ἀντιπολιτευθέντος αὐτὴν τὴν ἄτιμον ἀπάτην, ἡ ὑποχώρησις εἰς τὸ γέλασμα εἰς ἡμᾶς τοὐλάχιστον φαίνεται ἀξιοπρεπεστέρα ἢ ἡ προσχώρησις εἰς ταὐτὴν ἀντιπολίτευσιν.

Καὶ ὅταν μετὰ ἑκατὸν τέσσαρας ἡμέρας μωροῦ κατὰ Κουμουνδούρου πολέμου ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν σημερινὴν Ὥραν ἄρθρον ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν ἑξῆς ἀπογνωστικῶν λέξεων: «*Σήμερον* εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ παροῦσα κυβέρνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη νὰ προστατεύσῃ τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους διὰ πολέμου», ἀνεμνήσθημεν τὰς φυσιολογικὰς ἐκείνας παθήσεις καθ' ἃς τὰς ἐντυπώσεις τῶν πραγμάτων τὰς ὁποίας δέχεσαι σήμερον τὰς ἀναμιμνήσκεσαι ὕστερον ἀπὸ μῆνας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παράγουν τὸ αὐτὸ κωμικὸν ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐγέννα καλοήθης τις σύζυγος, ὅστις ἀφοῦ ἐξέλεξε τὴν ἐκλεκτήν του μεταξὺ τῶν δοκιμασασῶν τὰς μητρικὰς ὀδύνας θὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς φίλους του τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ γάμου: «Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι δὲν ἔλαβον σύζυγον παρθένον».

Ἐὰν πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ Κουμουνδοῦρος ἐπολέμει καὶ ὁ πόλεμος μέχρι τῆς σήμερον ἦτο ἤδη τελειωμένος, ὁ κ. Τρικούπης θὰ ἔγραφεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς Ὥρας ἄρθρον ὅπερ θὰ ἤρχιζε πάλιν διὰ τῶν λέξεων: «Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ παροῦσα κυβέρνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη νὰ προστατεύσῃ τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους *διὰ τῆς εἰρήνης*».

Κατὰ τὴν αὐτὴν λογικὴν ὁ κ. Τρικούπης μόλις ὅταν δύσῃ ὁ ἥλιος ἐννοῇ ὅτι ἐξημέρωσεν, ὅταν σκωθῇ τὸ πρωΐ ἐννοεῖ ὅτι ἐνύκτωσεν, καὶ ὅταν ἀναγνώσῃ ἑκατὸν παλαιὰ φύλλα τῆς Ὥρας πείθεται ὅτι ἐξέφρασε διὰ τοῦ τύπου τὴν πολιτικήν του ἰδέαν ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος ὤφειλε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας.

* *

Δὲν πιστεύω εἰς τὴν δύναμιν τῆς λεγομένης μαύρης μαγείας· δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Μεφιστοφιλῆς ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὸν Μιστριώτην εἰς Φάουστ, ἀλλὰ θὰ ἐδαπάνων ὅ,τι εἶχον καὶ ὅ,τι δὲν εἶχον εἰς ὅλους τοὺς μάγους καὶ τὰς μαγίσσας ἂν ἀπὸ κοινοῦ διὰ συνεργασίας ἠδύναντο νὰ ἐγχύσουν ὀλίγας ἰδέας εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡγέτου τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετ' ὀλίγον θὰ κληθῇ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου· καὶ θὰ εὑρεθῇ μίαν καὶ μόνην ἰδέαν ἔχων εἰς τὸ μυαλό του, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μοναδικὴν καὶ μονογενῆ ἰδέαν μὴ ὢν εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι βεβαίως δὲν θὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας διὰ νὰ ξανακαταλάβῃ *πολεμικῶς* τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Πούνταν, τὸν Βῶλον καὶ τὴν Καρδίτσαν. Ἡ καρδίτσα του βεβαίως θὰ τῶθελε, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις.... σ' ἐμποδίζουν αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις. Λοιπὸν θὰ ξετινάξῃ τὴν κόμην του, ἢ τὴν φαλάκραν του, ἀναζητῶν ἰδέας ὡς ξετινάσσομεν οἱ Βοημοὶ ταῖς τσέπαις μας μήπως εὑρεθῇ εἰς καμμίαν παρθένον πτυχὴ τῆς παρερρίμενη πεντάραν, καὶ θὰ εὕρῃ .... οὔτε μιᾶς πεντάρας ἰδέαν.

Καὶ τότε θὰ νομίσῃ ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ διορισθῇ ὁ Πόγγης πρόξενος εἰς Βάρναν, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ γίνῃ πάλιν ὁ Βαλέττας διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πέντε ἐξ Κανελλόπουλοι νὰ γίνουν Τμηματάρχαι, ὅτι εἶναι ἰδέα ἡ ἀποκατάστασις τῶν Ἀγγελοπούλων εἰς διαφόρους θέσεις, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ κρυβῇ πάλιν ὁ Σιμόπουλος εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ νὰ γράφωνται καὶ κάποτε κάποτε *παρασκήνια* εἰς μίαν συνάδελφον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κόμματος καὶ ἀφανισμὸν τῶν ἀντιπάλων!

Ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ ἐρωτᾷ τότε: τί ἐπράξατε; ὁ Τρικούπης θ' ἀντερωτᾷ μανιώδης τί ἐπράξαμεν; καὶ εἰς τὸ Πράξ αὐτὸ θ' ἀλληλομάχωνται καὶ οἱ δύο ὅπως εἰς τὸ Σφάξ ἀλληλοσφάζονται οἱ συμπολῖταί μου Ἄραβες καὶ οἱ εὐεργέται σας Γάλλοι.

***

Δὲν πιστεύω εἰς τὰ θαύματα τῆς Παναγίας καὶ ἂν πάγω ποτὲ εἰς τὴν Τῆνον θὰ μεταβῶ νὰ σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, διότι πολλάκις ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Τηνίων εἶναι ὁ κ. Μαυρομαρᾶς, τί νὰ εἶναι οἱ ἐκλογεῖς αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ· ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἔστελλον ἐκεῖ τὸν κ. Τρικούπην μὲ τὴν εὐχὴν πρὸς τὴν τρυφερὰν καὶ εὔσπλαγχνον θεομήτορα, ἢ νὰ καταπραΰνῃ ὀλίγον τὸν πολιτικόν του πριαπισμόν, ὅστις τὸν κρατεῖ πάντοτε εἰς θέσιν τυφλοῦ τῆς ἐξουσίας πορθητοῦ, ἢ νὰ τὸν ἀποτρελλάνῃ ὅλως διόλου διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ συμπολιτευσις ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπὸ τοιαύτην *κεφαλήν*.

Ἀράπης.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχαρίστως εἴδομεν ὅτι ἡ *Ἐφημερὶς* συνετάχθη μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ περὶ βαρβάρου ἀγριότητος τῆς ἐν Φαλήρῳ χωροφυλακῆς καὶ ζητεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ νέος καὶ σὺν αὐτῷ ἡ τ[illegible] καὶ ἡ ἀσφάλεια ὅλων των πολιτῶν οἵτινες εἰς τὸ ἐξ[illegible]ναι ἀδύνατον νὰ μεταβαίνωμεν ὅπου μεταβαίνει ὁ Βασιλεὺς, φρουρῇ δὲ πρὸς τιμήν του χωροφυλακὴ μὲ τοιοῦτον ὑπομοίραρχον ὡς τὸν τοῦ Φαλήρου. Τολμήσατε ἂν θέλετε νὰ μεταβῆτε εἰς Δεκέλειαν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε διαβεβαιοῦμεν τὴν *Ἐφημερίδα* ὅτι 99 τοῖς ἑκατὸν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ ἡμερώτατος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν θὰ πράξῃ τίποτε ἐναντίον τοῦ ὑβριζοῦ τοῦ συντάγματος καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν. Ἐὰν ὅμως παρ' ἐλπίδα πράξῃ, ἡμεῖς πρῶτοι θέλομεν τὸν προσκυνήσει.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Αἱ ψίαθοι, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς παραπετάσματα, ἀνασύρονται εἰς τοὺς ἐξώστας, ὄπισθεν δὲ αὐτῶν προκύπτουσιν ἀναρίθμητοι κεφαλαί· ἤδη τὰ θεωρεῖα ἐπλήσθησαν θεατῶν, περιέργως παρισταμένων εἰς τοῦ δράματος τὴν ἐκτύλιξιν. Χορηγὸς τοῦ θεάματος εἶνε ἡ λαχανόπωλις, διαπληκτιζομένη μετὰ τῆς θυρωροῦ, ἐπειδὴ ἡ λαίμαργος ταύτης γενεὰ ἐπειράθη νὰ τῇ ὑπεξέλῃ ὀλίγους κυάμους. Ἡ λαχανόπωλις κατήνεγκεν ὡς φιλοδώρημα ἱκανοὺς κολάφους ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῶν πρωΐμων κλεπτῶν, οἱ δὲ κοπετοὶ τούτων παρώργισαν τὴν φιλόστοργον μητέρα, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἔρις. Στηρίζουσα τὰς τυλώδεις χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἡ πρώτη ἐρεύγεται μυρίας ὕβρεις καὶ λοιδορίας κατὰ τῆς ἑτέρας, ἥτις τὴν ἀκούει ἀπαθής· ἀλλ' ἅμα τελειώσῃ, ἄρχεται καὶ αὕτη διὰ φωνῆς ἐπίσης ὀζείας καὶ διαπεραστικῆς εἰς τόνον ἔτι ὑψηλότερον, ἀνταποδίδουσα τὰ ἴσα: Καὶ οὕτω ὑβριζομένων καὶ ἀπειλουμένων ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἡ δυῳδία ἐξακολουθεῖ ὡς σατανικὸν c r e s c e n d o ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζωννύντος τὰς ἀντιπάλους πυκνοῦ τῶν περιέργων πλήθους, ὅπερ μεγαλοφώνως ἐκφέρον τὰς ἑαυτοῦ κρίσεις ἐπὶ τῆς διενέξεως, γίνεται πολλάκις πρόξενον ὅπως ἡ πάλη λάβῃ μείζονας διαστάσεις καὶ χαρακτῆρα γενικώτερον, ἀναμιγνυομένων τῶν ἐνδιαφερομένων συγγενῶν καὶ φίλων. Τέλος αἱ διαμαχόμεναι συμπλέκονται, καὶ τότε λυσσαλέος ἀγὼν διεξάγεται διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τῶν ὀδόντων, ἐνίοτε δὲ καὶ ξυράφια, καὶ ἐγχειρίδια κεκρυμμένα ἀνέλκονται καὶ τραύματα καταφέρονται ἀνηλεῆ καὶ φονικά, μέχρις ὅτου καταφθάνουσιν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ ἀπάγουσιν αὐτὰς αἱμοσταγεῖς, ἐχούσας τὴν κόμην ἀπεσπασμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδαλέους, τὰ ἱμάτια ἐσχισμένα, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν.

Καὶ οὕτω ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων σκηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκοιμήτου τύρβης καὶ τοῦ θορύβου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀργασμοῦ τούτου τῆς ζωῆς, ἡ ἡμέρα παρέρχεται. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τῆς νυκτὸς ἡ λύκη ἐπικαλύψῃ τὴν ὁδόν, ἤδη παμπληθῆ φῶτα, καὶ φανοὶ δημόσιοι, καὶ λυχνίαι ἀνανακλαστικαὶ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ γλωσσίδες μυριοπληθεῖς φωταερίου ἀνέλαμψαν ὡς ἐκ μαγείας. Τότε ὁ κυκεὼν ἐκεῖνος ἀνατινάσσεται, καὶ συνταράσσεται, καὶ συμμίγνυται, καθὼς ἐντόμων φωλεά, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτει ἐξαίφνης ἀκτὶς φωτός· νομίζεις ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα ἐμφυσῶσιν εἰς αὐτὸν νέαν ζωήν, νέον σθένος. Ἡ κίνησις ἐπιτείνεται, εἰ δυνατόν· ὁ θόρυβος καὶ ἡ βοὴ κορυφοῦται. Οἱ παῖδες σκιρτῶσι καὶ κραυγάζουσι· τὰ κινητὰ κλειδοκύμβαλα, μανιωδῶς κρουόμενα, διαχέουσι τοὺς ἐν αὐτοῖς κεκλεισμένους μουσικοὺς θησαυρούς· οἱ πλάνητες ἔμποροι διασχίζουσι μετὰ κραυγῶν τὸ πλῆθος, ἀνυπόμονοι νὰ ἐκποιήσωσι τὸ ἀπολειφθὲν αὐτοῖς τοῦ ἐμπορεύματος μέρος. Ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν, ἐπιστρεφουσῶν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἔρχεται συνεχὴς καὶ ἰσχυρὸς καὶ συνενοῦται μετὰ τῆς φωνῆς τῶν πωλητῶν τῶν ἑσπερινῶν φύλλων. Στίφη ἐργατῶν καὶ ἐργατίδων περῶσιν, ἐπανερχομένων ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν, καὶ ζεύγη μεμονωμένα ἑραστῶν, χωρούντων βήματι ἐσπευσμένῳ καὶ συνομιλούντων, διότι καθῆκον ἱπποτικὸν καὶ ἀπαραίτητον κρίνει ὁ νεανίας νὰ συνοδεύσῃ πᾶσαν ἑσπέραν τὴν ἐρωμένην ἐργάτιδα μέχρι τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας αὐτῆς. Ὁμάδες φίλων φαιδρῶν καὶ εὐθύμων ἵστανται πρὸ τῆς pizzeria, καὶ ὀσφραίνεται μεθ' ἡδυπαθείας τὴν ὀσμὴν τῆς ἐντὸς τοῦ κλιβάνου ἐψομένης pizza, εἴδους πλακοῦντος ἐκ ζύμης ἀλεύρου ἠρτυσμένου δι' ἐλαίου, σκορόδου, τομάτας, τυροῦ νωποῦ, καὶ ἰχθυδίων, πρὸς τὸ ὁποῖον δεικνύουσιν ἰδιάζουσαν λαιμαργίαν οἱ νεαπολῖται. Ὄντα σκοτεινὰ καὶ νυκτίβια, φοβούμενα τῆς ἡμέρας τὸ ἄπλετον, φῶς, ἐξέρχονται κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁδόν· βαλαντιοτόμοι ὑπόπτως βλέποντες περὶ αὐτούς, ὅπως μὴ ἑλκύσωσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων· ἐπαῖται παντὸς φύλου, συνοδευόμενοι ὑπὸ μικροῦ παιδίου ἢ κορασίου καχεκτικοῦ, οἵτινες κρύπτοντες ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπον, ἐκλέγουσι τὰς σχετικῶς σκοτεινοτέρας γωνίας, ὅπως ἐκτείνωσι τὴν χεῖρα καὶ ζητήσωσιν ἐλεημοσύνην μετὰ ταπεινῆς καὶ ἱκετικῆς φωνῆς· καὶ προαγωγοὶ ἐπονείδιστοι, ἀκολουθοῦντες κατὰ πόδας τοὺς ξένους. Αἱ ἱερόδουλοι τῆς Πανδήμου, ἐπιδεικτικῶς βαίνουσαι, δεικνύουσι τὴν ἐψιμμυθιωμένην μορφὴν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φανῶν, καὶ ῥίπτουσιν ἄσεμνα βλέμματα εἰς τοὺς διαβάτας. Ρακενδύται ἀγυιόπαιδες, φανὸν ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες, διολισθαίνουσι μεταξὺ τῶν κνημῶν τῶν διαβατῶν, ὅπως συνάξωσι τὰ ἀπορριπτόμενα σίγαρα. Οἱ δὲ πλάνητες μουσικοὶ καὶ ἀοιδοί, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία περιφέρονται, τὰ ὄργανα ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες, καὶ ἵστανται πρὸ τῶν θυρῶν τῶν ἑστιατορίων, τῶν ζυθοπωλείων, τῶν καπηλείων, ὅλων ἐν γένει τῶν μερῶν, ἔνθα συχνάζουσιν ἄνθρωποι, ἕτοιμοι ὅπως καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν ἄλλων μουσικῶν, οἵτινες εὑρίσκονται ἤδη ἐντός, καὶ ἀρχίσωσιν ἀπρόσκλητοι τὴν συναυλίαν.

Καὶ ὅπως παρέρχεται ἡ ἡμέρα, οὕτω παρέρχεται καὶ ἡ νὺξ ἐν τῷ μέσῳ κυμάτων φωτός, θορύβων ποικίλων καὶ ἀνομοίων, ἐν τῷ μέσῳ ἐπεισοδίων ἀφανῶν καὶ ἀλληλενδέτων. Ἡ τύρβη αὕτη κοπάζει μόλις κατὰ τὰς προκεχωρηκυίας τῆς νυκτὸς ὥρας. Τὰ παμπληθῆ φῶτα ἐλαττοῦνται τότε·

(*) Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 176.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν τὸ ἑξῆς ἄκρον ἄωτον προορατικότητος καὶ πολιτικῆς ἱκανότητος:

Τὸ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεχθῶσι ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταὶ ἐκ Πρεβέζης, Μετσόβου καὶ Ἰωαννίνων καὶ νὰ ἀπεποιεῖτο τὴν προσάρτησιν τῶν μερῶν τούτων ὁ Κουμουνδοῦρος.

—

Ἀφοῦ ἐν τοῖς θεατρικοῖς προγράμμασι γράφεται ὅτι ὁ κ. Σ. Ταβουλάρης θέλει *διδάξει* τὸν *Ὀθέλλον*, δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατί νὰ μὴν ἀναγγέλληται ἐπίσης ὅτι ἡ κυρία Σοφία Ταβουλάρη θέλει *διδάξει* τὴν Μεσσαλίναν. Τὸ ζήτημα μένει πάντοτε ἂν ἔχουν καὶ ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη ἀνάγκην διδασκαλίας.

—

Θὰ περιέλθῃ πάλιν τὰς βιομηχανικωτέρας πόλεις τῆς Ἑσπερίας καὶ τὰς πολυτελεστέρας πρωτευούσας ὁ φιλοκαλώτατος ἔμπορος κ. **Χουτόπουλος** καὶ θὰ συλλέξῃ καὶ θὰ ἐκλέξῃ ὅ,τι κομψόν, ῥαδινόν, καλλίχροον, ἀντάξιον τῶν ἀθηναϊκῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων καλλονῶν. Θὰ ἀναγγείλωμεν καὶ τὴν ἐπάνοδόν του, ἵνα σᾶς θέσωμεν ὅλους καὶ ὅλας ὑπὸ ἀτμόν.

—

Ἐξεδόθησαν ἀγγελίαι τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ Ἡμερολογίου ἡ «Ποικίλη Στοὰ» τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρσένη, προθύμως δεχόμεναι εἰς τοὺς λευκοὺς των κόλπους χιλιάδας ἑραστῶν, δηλαδὴ συνδρομητῶν.

—

Κάτωθεν τοῦ Τηλεγραφείου ἱδρύθη ἀπό τινος οἶκος εὐαγῆς πλήρης μωρῶν ἢ μᾶλλον φρενίμων παρθένων αἵτινες περιμένουσι τοὺς· νυμφίους μὲ ἀνημμένας λαμπάδας. Πρώτην φορὰν εἴδομεν νὰ προσαρτηθῇ κάτωθεν δημοσίου Καταστήματος ἄλλο δημόσιον Κατάστημα, καὶ νὰ γεννᾶται συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο, καίτοι καὶ εἰς τὸ ἓν καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἔχει τις νὰ κάμῃ μὲ *ὑπαλλήλους*. Ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας βεβαίως θὰ ἔχῃ γνῶσιν τοῦ τοιούτου καὶ περισσοτέραν γνῶσιν θὰ ἔχῃ ὁ κ. Ὑπαστυνόμος, καθόσον μάλιστα ἠκούσαμεν φοβερὰν τὴν διατίμησιν τοῦ κάτωθι τηλεγραφείου· ἀλλ' ἔχει γνῶσιν ἐπίσης καὶ ὁ κ. Γιαννούλης, ὁ τμηματάρχης; Δὲν καταλαμβάνει τὰ γινόμενα χίλια δύο σκάνδαλα, ἀφοῦ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸ Τηλεγραφεῖον πρώτη παρουσιαζομένη θύρα εἶναι ἡ τοῦ εὐαγοῦς οἴκου; Καὶ ἐννοοῦμεν ὅταν οἱ ἔχοντες νὰ τηλεγραφήσουν εἶναι νέοι καὶ δὲν τοὺς δυσαρεστεῖ τὸ qui proquo; Ἀλλ' ὅταν εἶναι γυνή; Ὅταν εἶναι πατὴρ μετὰ τέκνων; Ὅταν πενθῇ τις; Τί ἔχουν νὰ εἴπουν εἰς αὐτὰ ὅλα οἱ κ. κ. Γιαννούλης καὶ Δούκας;

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ—ΛΙΖΙΕ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἔν τινι ἐγχωρίῳ φύλλῳ σπηλιοπουλικῶν *ἐκών ἀέκων ἀποκαλύψεων* τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐφείλκυσαν ὅσα γράφει περὶ τῶν λαθρεμποριῶν ἄθλων τῆς κυρίας Λιζιὲ, τῆς προμηθευτρίας τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸ τὸ ὄνομα—τῆς Λιζιὲ—ἔχει μεγάλην κοινωνικὴν σημασίαν διὰ τὸν τόπον μας. Δὲν ἐξετάζομεν πῶς ἐπλούτισε τὸ γύναιον αὐτὸ εἰς βάρος τῆς βλακείας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ματαιότητος τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ἀποβλέπομεν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν κοινωνικὴν διαφθορὰν ἥτις εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰ Κατάστιχα τοῦ γυναίου. Πόσα χρέη εἰς σημεῖον ὑπέρογκον, πόσαι ἐξοφλήσεις χρεῶν παρὰ χειρῶν ἀλλοτρίων, πόσαι παγίδες εἰς τὴν

οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν, ὁποῖον ἔδαφος κηρωτὸν δι' ὀλισθήματα, πτώσεις καὶ χορούς, ἐν αἷς ὁ καβαλιέρος δὲν εἶναι πάντοτε ὁ σύζυγος, ἐνῷ ἡ Κυρία εἶναι πάντοτε ἡ σύζυγος.

Τίς νομοθέτης ἢ τίς δικαστὴς ἢ τίς ἀνακριτὴς ἢ τίς εἰσαγγελεὺς εὐκαίρησαν ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν μελῶν ἢ τοῦ ἐγκεφάλου των νὰ ῥίψωσι καὶ ἓν βλέμμα εἰς τὴν καταβόθραν αὐτὴν ἥτις ὀνομάζεται Λιζιὲ καὶ ὅπου ῥίπτονται θύματα τόσοι ἱδρῶτες τιμῆς καὶ ἐργασίας, μεταβαλλόμενοι εἰς βάκη, ταινίας, τρίχαπτα, ἄνθη, καὶ ὅλα τὰ ψεύδη τῆς παρισινῆς κομψοποιΐας; Τοῖς μετρητοῖς αἱ τιμαὶ ὑπερογκώνται, καταβαλλόμεναι εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν κάκιστα ἀνατεθραμμένων γυναικῶν μας, αἵτινες ἀποκτῶσι τὴν ἡμικρανίαν ἕως ὅτου κατορθώσουν ν' ἀναβῶσι τὰς μαρμαρίνας κλίμακας τῆς Λιζιὲ, διὰ νὰ ἔχωσι μόνον τὴν μωρὰν ἡδονὴν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν γειτόνισσαν ἢ τὴν φίλην ἢ τὸν φίλον των : Ἐνδύομαι εἰς τῆς Λιζιέ. Ἀλλὰ μὲ πίστωσιν, Θεέ μου! τὸ πολυτοκώτερον ἔντομον δὲν γεννᾷ τόσην πληθὺν ὠαρίων ὅσους τόκους καὶ ἐπιτόκια γεννοῦν τὰ χρέη παρὰ τῇ κυρίᾳ Λιζιέ.

Φορολογεῖ λέγουσι τὸ Κράτος, φορολογεῖ ὁ δῆμος, φορολογεῖ ὁ Τσιγγρός· ἀλλ' ἐξετάσατέ ποτε τί φορολογεῖ αὐτὸ τὸ παρισινὸν ἀπόπλυμα, τὸ ὁποῖον ὡς μεμολυσμένος ἀὴρ εἰσάγεται πανταχοῦ; Τί δάκτυλοι τῆς γυναικὸς αὐτῆς! Ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ ὅπου ὄπισθεν τῆς Καπνικαρέας ἐνεδρεύει καὶ φθάνουν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς Νεαπόλεως. Δὲν εἴμεθα ταχυδακτυλουργοί, ἀλλ' ἐρευνήσατε, δυστυχεῖς σύζυγοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῆς τσέπαις σας εἰς οἷαν δήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς, καὶ θὰ εὕρητε μέσα τὰ δάκτυλα τῆς κυρίας Λιζιέ. Καὶ τί δάκτυλα! γαμψώνυχα, ὀστεώδη, λιπαρὰ ὡς ἔλαιον καὶ κολλητικὰ ὡς μέλι.

Ὁ κοινωνικὸς δραματογράφος ἠδύνατο ἀλανθάστως νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς ἕνα θηλυκὸν Ἰάγον τὸν ὁποῖον μετὰ πεποιθήσεως νὰ παρεισάγῃ εἰς πᾶν οἰκογενειακὸν δρᾶμα. Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους ὅλων τῶν οἰκογενειακῶν καταστροφῶν εἶναι—ἡ Λιζιέ.

Καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ ἔπειτα ὁ Σπυλιόπουλος ὅτι τὸ μεγαλείτερον λαθρεμπόριον γίνεται ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς. Καὶ διατί ὄχι; Ἀφοῦ ὅλαι αἱ μεγάλαι Κυρίαι εἶναι ὑπήκοοί της; Εἶναι ἀπίθανον ἂν εὑρίσκωνται μεταξὺ αὐτῶν καί τινες ἔχουσαι ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων, τμηματάρχων καὶ ἀκόμη ἀνωτέρων τῶν τμηματαρχῶν;

Πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Μπένσης δὲν φορεῖ οὔτε δαντέλας, οὔτε πτερά· ὅπως ποτὲ δὲν τοῦ ἦλθε ἡ ὄρεξις νὰ μεταμορφωθῇ εἰς γυναῖκα καὶ νὰ λάβῃ ἀνάγκην τῆς Λιζιέ· ἐπομένως δύναται νομίζομεν νὰ χώσῃ τὴν μύτην του εἰς τὸ Κατάστημα αὐτὸ καὶ ἂν μὴ ἄλλο τὸ ὑποχρεώσῃ τοὐλάχιστον, ἀφοῦ λῃστεύει ὅλην τὴ νκοινωνίαν, νὰ μὴ λῃστεύῃ καὶ τὸ δυστυχὲς δημόσιον Ταμεῖον. Μᾶς φθάνουν οἱ Ἕλληνες Βελένδζαι· ἂς μᾶς λείψουν καὶ αἱ παρισιναὶ *βελένδζαι*.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΡΩΜΟΛΙΜΝΗΝ

(Εἰδύλλιον)

Βασίλη, αἴ Βασίλη!.. ποῖος εἶνε μέσα; Ὁ Καράπαυλος; ὁ Λάππας; πρωΐ, πρωΐ! Τώρα ἔρχομαι (*ἀκούεται κρότος ὑγροῦ θερμοῦ ὡς ἀπὸ σύριγγος χεομένου ἐντὸς ἀποκρύφου ἀγγείου*).

Ἀγκαλά!.. (*τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς*) τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς τὰ Μέθανα! Ποῖος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα νὰ μὲ σκοτίσῃ. Ὦ Ἐλευθερία! πόσα κακὰ ἐπ' ὀνόματί σου ἔγραψεν ὁ Σιβίνης!

Ὁ Ρικάκης ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν!.. Νὰ ἴδω πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κέκτηται πολλὰ δῶρα... ἀλλὰ πάλιν ἀπαιτεῖται ἐπιδεξιότης. Τὸν ὡδήγησα ὅσον ἔπρεπε, τώρα θὰ τὸν ἀφήσω μόνον· πρέπει νὰ ἴδω τὴν ἀξίαν του, διὰ νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν λογαριασμόν μου.

Ἔπειτα μαθητάδες δὲν θέλω πλέον. Εἴδετε τὸν Λομβάρδον; μ' ἐπέρασεν ἐμὲ τὸν διδάσκαλόν του.

* * *

Τί ὄνειρο ἦτον ποῦ εἶδα;.. Ἄ, ναί· τὸ ψάρι τὸ μεγάλο, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν βάλτον τοῦ Μεσολογγίου εἰς τὴν Βρωμολίμνην νὰ μὲ φάγῃ. Ἄχ! αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι! Τί cauchemar δι' ἐμέ! Τί ἦλθε τοῦ Ἰβραήμη νὰ μὴ τὸ καταστρέψῃ ἐκ θεμελίων! Πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Πῶς ἔλεγεν ὁ Κάτων διὰ τὸ Μεσολόγγι... δηλ. διὰ τὴν Καρχηδόνα;.. Velenza Carthago!

Εἶνε ἕτοιμος ὁ καφές;.. καλά.

* * *

Ἔχω τόσα πράγματα νὰ κάμω.

Δὲν ἀπήντησα ἀκόμη εἰς τὸν ραβδῖνον. Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! Πῶς τὸν λέγουν;.. Μυσιρλῆ.... ὄχι δά!... Κα-ισί, ὄχι... ἄ! Κά-ῖμισί. Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν τέτοια αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, ἐνῷ ὁ Φιλήμων... *ὀφείλει μόνον*... τὴν εὐγνωμοσύνην... ἀλλὰ δὲν πληρόνει.

Ἂν τὸν ἐκάμναμε δεσπότη! Εἶνε τόσαι ἐπισκοπαὶ κεναί. Πῶς εἶνε Ἰσραηλίτης, τί θὰ πῇ; Μήπως χρειάζεται κανεὶς νὰ ἦνε χριστιανὸς διὰ νὰ γείνῃ δεσπότης; Ὁ Νικολόπουλος δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

Ἂς κάμω ἕνα σχέδιον ἀπαντήσεως· (*γράφει*).

«Προσφιλέστατέ μοι ραβδῖνε, ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ... ἀ, ὄχι... (*σβύνει*) ἐν Μωϋσῇ... ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Παναγίου Πνεύματος... ὄχι, δὲν στέκει· (*σβύνει*)... τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος, εἴη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

«Τάδε λέγει κύριος....

Τί λέγει;... ἐξέχασα· καλλίτερα νὰ ἐπιφορτίσω τὸν Βλάχον νὰ κάμῃ τὴν ἀπάντησιν. Θαῤῥῶ πῶς ξεύρει καὶ ἑβραϊκά.

Καὶ νὰ μὴ ξεχάσῃ τὰ χαιρετίσματα εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ραβδίνου, εἰς τὴν κυρίαν Κα... ραβδίναν.

* * *

Ἂς ἀναγνώσωμεν καμμίαν Ἐφημερίδα.

«Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ βουλευτοῦ Κυθήρων κ. Κασιμάτη μετὰ τῆς πολυφέρνου χήρας κ. Γεωργούλα». Ὁ καϋμένος ὁ Κασιμάτης ἀπεκατεστάθη ἐπὶ τέλους... ἀρκεῖ νὰ μὴ περάσῃ *κακά-σιμάτης*.

Λέγουν ὅτι τοῦ ἔκαμε διαθήκην, ἀλήθεια;... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνυμφεύθη τὴν... Παλαιὰν Διαθήκην!

Τί λέγει ὁ *Αἰών*; Βουλήν;... Ἄμ δὲ θὰ φέρωμεν βουλήν! Τί ἥσυχα ποῦ καθήμεθα, τί τὰ θέλομεν τὰ βάσανα;

* * *

Βουλή, τί εἶνε ἡ Βουλή; Εἶνε 80 ἐπιῤῥήματα βεβαιωτικὰ καὶ ἄλλα τόσα ἀρνητικά. Ἀθροισέ τα μαζί, καὶ γίνεται τότε μία βουλή... *Βουλί-μία*.

Ἠμπορεῖς νὰ τὴν χορτάσῃς; κάθησαι εἰς τὸν τράχηλόν της· ὄχι; σὲ ῥίπτει κάτω.

Ἐγὼ τὴν ἔχω στὰ χέρια... τὴν Βουλὴν ἐννοῶ. Θέλετε νὰ ἰδῆτε τοὺς λογαριασμούς μου; ἰδού.

4 Νομάρχαι, 15 ἔπαρχοι, 25 ταμίαι, 25 ἔφοροι, 80 πρωτοδίκαι, 80 καθηγηταί, 40 τελῶναι κλπ. κλπ. Αἱ ἀποθῆκαί μας εἶναι γεμάται.

Βουλὴν ἀγαπᾶτε; εὐχαρίστως!

Σᾶς γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζετε. Μὴ χάνεσθε!

* * *

Τί τρέχει; τηλεγράφημα; Ἀπὸ ποῖον;

Ἄ! ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς Κεφαλληνίας. Τί ἔχουν αὐτοὶ πάλιν; (*ἀναγινώσκει*) Ζητοῦν νὰ παύσω τὸν Νομάρχην. Μὲ συγχωρεῖτε· ὁ Νομάρχης σας εἶνε πολὺ *Εὐγενίδης*. Ἔκαμε 2000 δραχμὰς χρέος ἅμα ἦλθε, λέγετε. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἔκαμε τὸ *χρέος* του.

* * *

Καὶ ἐλησμόνησα τὸ καλλίτερον. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ποῦ τὸ ἀφίνετε; Θὰ παιδεύσῃ πολλοὺς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Ὁ καϋμένος ὁ Ρώμας! δὲν ἦτο *Ρωμηός*. Διὰ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὅπου ἐκάθισεν ὁ Βαλασόπουλος, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ ὅτι θὰ γείνῃ *Βρώμας*.

Τί λέγουν; ὅτι θὰ τὸ δώσω εἰς τὸν Προβελέγιον; Μὴ τὸ *προ-βε-λέγητε* αὐτό. Θὰ τσιμπήσῃ χονδρὸ ψάρι. Μὴ χάνεσθε.

* * *

Ξεύρετε ὅμως ἕνα πρᾶγμα; ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶνε πολὺ μονότονος ὡς αἱ ἀγορεύσεις τοῦ Δεληγιάννη. Ὅταν δὲν ἔχῃς τίποτε Καράπαυλον, τίποτε Κατσανδρῆν, τίποτε Μυκώνιον, κάθε ἡμέραν ὅταν δὲν λέγῃς ἑκατὸν *ναί*, πενῆντα *μεῖνε ἥσυχος*, σαράντα *σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου*, ὅταν δὲν ἐκδίδῃς κανένα ἔνταλμα τοῦ Πεταλᾶ, βουλευτοῦ Ἰθάκης, ὅταν δὲν κάμνῃς καμμίαν μετάθεσιν, καμμίαν παῦσιν, κανένα προϋπολογισμὸν, καμμίαν ἄδειαν, τί ζωὴ εἶνε τότε; Τί ἀπομένει τότε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον; Τὰ συγχρηστήρια τοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ *Ὀλύμπου*.

* * *

Ἐννέα ὧραι μόλις! Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶνε ἕνδεκα! Γί πλῆξις! Νὰ εἶχα τουλάχιστον τὸν Ζηνόπουλον ἐδῶ! Θὰ τῷ ἔλεγα ὅπως ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'. εἰς τὸν Cinq-Mars: Ennuyons-nons ensemble!

Τί νὰ κάμω; Νὰ γράψω στίχους εἰς τὸν Μπούμπουλην; Νὰ κάμω κανένα θέμα τοῦ Ὀλλενδόρφ, καὶ νὰ τὸ δώσω ἔπειτα εἰς τὸν Βλάχον νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ;

Ἄ! καλὴ ἰδέα! Βασίλη, δός μου τὰ χαρτιά!.. Θέλω νὰ βγάλω μίαν *πασσιέντζα*, μίαν *πρέφαν*, ἕνα παιγνίδι δικό μου. (*Τῷ τὰ φέρνουν, καὶ τὰ ἀνακατόνει*). Τί; σφραγισμένα εἶνε; καὶ διατί; Δὲν εἶπα νὰ μὴ σφραγίζουν τὰ ἰδικά μας; Ἄ! τώρα ἐνόησα· εἶνε ἡ σφραγὶς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Τί νόμος ἀνόητος! Σφραγίζουν τὰ παιγνιόχαρτα, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ σφραγίζουν τὴν τσέπη τῶν χαρτοπαικτῶν.

* * *

Ἐμπρὸς λοιπόν. Τί νὰ βάλωμεν; Ἂν θὰ ἔχω τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὴν Βουλήν. (*τὰ τοποθετεῖ*).

Σπαθιὰ καὶ *μπαστούνια* εἶνε ἡ συμπολιτευσις, ἂς εἴπωμεν. *Κοῦπες* καὶ *καρὰ* ἀντιπολίτευσις. Τὰ *καρὰ* δὲν εἶνε βέβαια, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν *Καρα-πάνον*.

ὁ θόρυβος τῶν ἁμαξῶν καθίσταται ἀσθενέστερος, οἱ διαβᾶται εἶσιν ἀραιότεροι, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀπομεινάντων φανῶν τοῦ φωταερίου διαγράφονται γυμναὶ καὶ εὐκρινεῖς αἱ πλάκες τοῦ λιθοστρώτου. Μόνα κέντρα θορύβου ἀπέμεινάν τινα ἑστιατόρια, καπηλεῖα, ζυθοπωλεῖα, καὶ ἰδίως ἡ pizzeria, ἅτινα μόνον κατὰ τὸν ὄρθρον θὰ κλείσωσι τὰς θύρας. Πέριξ αὐτῶν πλανῶνται ὁ ὀστρακοπώλης, πωληταί τινες φωσφορίων, καὶ οἱ πλάνητες μουσικοί, οἵτινες ἐνεδρεύουσιν ἀπὸ τῆς θύρας. Ὁ ξένος, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ κατοικῶν, ῥίπτεται κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὕπτιος ἐπὶ τῆς κλίνης, κατάκοποι καὶ ἐξηντλημένος. Ὅλη ἐκείνη ἡ κίνησις, ὅλος ἐκεῖνος ὁ σάλος, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἀσυνήθεις εἰκόνες βαρύνουσι τὴν κεφαλήν του καὶ πιέζουσι τὸ στῆθός του ὡς ὄγκοι μολύβδου. Οἱ ὕστατοι σπαραγμοὶ τοῦ τέρατος, ὅπερ ἡσυχάζει ἤδη, ἠχοῦσιν ἔτι περὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ ὡς ὑπόκωφος βόμβος. Μέχρι τῆς κλίνης αὐτοῦ ἀφικνοῦνται ἔτι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀόριστοι καὶ συγκεχυμέναι αἱ μελῳδίαι τῶν δημωδῶν ἀσμάτων, ἅτινα ψάλλουσιν εἰς τὰ παρακείμενα καπηλεῖα οἱ πλάνητες μουσικοί, καὶ ἡ Camesella, καὶ τὸ Rondinella amabile καὶ τὸ Vorrei morir, καὶ τὸ Addio Lucia. Ὕστατος δὲ πάντων ἀντηχεῖ ἐν τῇ ὁδῷ ἦχος, ἡ μονότονος ὡς νυκτερινοῦ ὀρνέου φωνὴ τοῦ maruzzaro, τοῦ πωλητοῦ κοχλιῶν βεβρασμένων μετὰ διπύρων, ὅπερ εἶνε καὶ τοῦτο ἐκ τῶν προσφιλῶν ἐδεσμάτων τῆς παρθενοπαίας μαγειρικῆς. Ὅτε δὲ τέλος τὰ βλέφαρα κλεισθῶσιν ὁριστικῶς βαρέα ὑπὸ τοῦ ὕπνου, τὸ ὄμμα βλέπει ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ παρελαύνουσαν ἀλλόκοτον παράταξιν μυρίων φανταστικῶν τεράτων, ὕδρας, καὶ γρύπας, καὶ χιμαίρας, καὶ χρωμάτων ἰδανικῶν καὶ ἀνυπάρκτων σελαγισμὸν καὶ ἀκτινοβολίαν, καὶ τὸ οὖς ἀκούει πάταγον ταρτάρειον καὶ συνεχῆ, ἐν ᾧ συγχέονται καὶ συναναφέρονται μυρίοι ἦχοι ἑτερογενεῖς, ἀπεῤῥίγραπτοι, καὶ θηρίων βρυχηθμοί, καὶ ὀρνίθων λαλιαί, καὶ θροῦς κυμάτων, καὶ συριγμὸς ἀνέμων, καὶ ἰαχαὶ μαχομένων, καὶ κρότος λεβήτων χαλκῶν ἐμμανῶς κρουομένων διὰ ῥοπάλου, καὶ τρυγμὸς ὑάλου σχιζομένης ὑπὸ πρίονος, καὶ ἡ ἡμερδαλέα τοῦ κεραυνοῦ ἔκρηξις, ἠχοῦσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης τῶν στοιχείων.

Ἀθῆναι Μαΐος 1881.

Χαρ. Ἄννινος.

Ἐδῶ εἶνε ὁ ἄσσος καρώ· ἂς εἰποῦμεν ὅτι εἶνε ὁ Δελληγιάννης· τοῦ δίδομεν τὸν ἄσσον μπαστοῦνι καὶ ἄλλα τέσσαρα χαρτιά. Τὸν φθάνουν νομίζω. Αὐτὰ εἶνε δῆθεν τὰ διπλώματικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ζητεῖ πρὸ καιροῦ· καὶ ἡμεῖς τὰ καταθέταμεν πρὸς χάριν του.

Τώρα παίζουν αὐτὸ ἡ κούπαις, μοῦ πέρνουν τὸν Νομικό· πέρνω κ' ἐγὼ τὸ Σταμούλη, quitte.

Τί εἶνε ὁ ρήγας κούπας; ὁ Μαυρομιχάλης. Τί σπαθὶ νὰ τοῦ δώσω; Τοῦ δίδω τὸν Λάππαν, ξώφυλλο. Ἔρχεται πρὸς βοήθειάν του ὁ φάντες καρώ, ὁ Καλλιγᾶς· νὰ κ' ἐγὼ τὸν Τζάννε.

Νὰ ὁ Ἀθανάσης Πετμεζᾶς! τί νὰ τοῦ δώσω; Ἄ, τὸν Σωτήρη· τὸν τρώγει σὰ γαλέττα. Τί παίζετε; Ράλλη; Παίζω Τσουτσουνάτο.

Τί βλέπω; Ἐξεφυλλίσθηκα. Εἶναι ὅλαις ἀκόμη οἱ κοῦπες. Καλπονόθευσι χρειάζεται. Τοὺς στέλνω ἐκεῖ κοντὰ τὸν Καλαμίδαν· αὐτὸς τὰ καταφέρνει.

Ἄ! τώρα νά. Τοῦ ἐπῆρα ταῖς κούπαις ὅλαις. Παίζω Σκουλούδη καὶ τοῦ πέρνω ἄλλη μιά. Ἄχ! ἀλλοίμονον, ἔπαιξε Δραγούμη καὶ μ' ἐτζάκισε. Νὰ καὶ ὁ Δομβάρδος· τετέλεσται, δὲν ἔμεινε φύλλο, κακὸς οἰωνός. Ἔχασα τὸ παιγνίδι· νὰ ἰδοῦμε τί χαρτὶ ἔμεινε νικητής.

— (*Ἀφίνει κραυγήν*). Δυστυχία! τὸ *Τρία* κοῦπα.

Bobb.

ΑΝΩ ΚΑΤΩ.

Καὶ ὁ μακρὺς κομήτης μᾶς ἔφυγε κι' αὐτός!
Καλό του κατευόδιο καὶ ὥρα του καλὴ...
Κουβέντα 'στὴν οὐρά του 'ξοδεύαμε πολλή,
Καὶ μὲ αὐτὸν ἐμπῆκε 'στὴν Ἄρτα ὁ στρατός·
Ἄχ! νἄμουνα μαζί του, κι' ἀπὸ 'ψηλὰ ἐκεῖ
Νὰ βλέπω τὴν πατρίδα καὶ τὴν πολιτική.

—

Ὥρα καλή, κομήτη, καὶ ἂν ποτὲ θελήσῃς
Νὰ πέσῃς μὲ τὰ μοῦτρα κάτω 'στὴς γῆς τὴ σφαῖρα,
Τὴν φίλη μας Ἑλλάδα μὴ τότε λησμονήσῃς...
Παρὰ ἀλλοῦ νὰ πέσῃς γκρεμίσου ἐδῶ πέρα.
Κάψε παλάτια, δρόμους καὶ κάθε μιὰ γωνιά,
Καὶ σπόρο μὴν ἀφήσῃς ἀπ' τοῦτη τὴ γενειά.

—

Ἀλλὰ μὲ τὸν κομήτη πολλὴ ἐπῆρα φόρα
Καὶ ἄ, κατέβω 'λίγω καὶ εἰς τὰ χαμηλά...
Τί τάχατε νὰ κάνῃ ὁ Κουμουνδοῦρος τώρα
'Στὴ λίμνη τῶν Μεθάνων; νὰ ἔγινε καλά;
Θὲ νὰ τὸν ὠφελήσουν τὰ μπάνια 'στὸν ἀρθρίτη,
Καὶ θὰ ξαναλθῇ ὅλος φωτιὰ σὰν τὸν κομήτη;

—

Ὦ λίμνη τῶν Μεθάνων, τὰ παστρικὰ νερά σου
'Στὸ τρυφερὸ κορμί του ἄ; δώσουνε φρεσκάδα,
Ἂς πάρουν τὸν ἀρθρίτη μαζὶ τὰ κύματά σου...
Ὦ! ναί, ὦ Βρωμολίμνη, λυπήσου τὴν Ἑλλάδα,
Σὺ γιατρεύεις γιὰ πάντα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
Καὶ ἂς ξαναγυρίσῃ θρεμμένος καὶ γερός.

—

Καὶ νὰ θαρρῶ πῶς βλέπω, ὦ θαῦμα θαυμαστό!
Νὰ στρέφουν 'στὰ ὀπίσω τῆς λίμνης τὰ νερά,
Καθὼς ὁ Ἰορδάνης σὰν εἶδε τὸ Χριστό,
Κι' ἀκούω τὴν πατρίδα νὰ λέῃ καθαρά:
«Οὗτος εἶν' ὁ υἱός μου ὁ τρισαγαπητός,
Κι' ἂς μένῃ 'στοὺς αἰῶνας ὑπερευλογητός».

—

Καὶ νά! σὰν περιστέρι μὲ κάτασπρα φτερὰ
Τὸ *Ἐθνικὸν* τὸ *Πνεῦμα* καθίζει 'στὴν κορφή του,
Κι' ἐκεῖνος καμαρόνει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ,
Καὶ 'στὴ στιγμὴ περνοῦνε καὶ οἱ ρευματισμοί του·
Μὰ γιὰ τὸν Κουμουνδοῦρο πολλὰ 'παμε καὶ φθάνει,
Κι' ἡ λίμνη τῶν Μεθάνων τὸ θαῦμα της ἂς κάνῃ.

—

Θ' ἀρχίσῃ σὲ λιγάκι κι' ἡ δόσις ἡ δευτέρα...
Μαζὶ μὲ τὸ καινούριο πανσέληνο φεγγάρι
'Στὴ Λάρισσα θὰ 'δοῦμε Ἑλληνικὴ παντιέρα,
Χωρὶς νὰ αἱματώσῃ οὔτ' ἕνα κἂν μουλάρι·
Κανόνι δὲ θὰ πέσῃ καὶ οὔτε κουμπουριά,
Καὶ δίχως *ντεραβέρι* θἀλθῇ ἡ 'λευθεριά.

—

'Στὴ Λάρισσα θὰ 'μποῦμε... σημάνατε, τρουμπέταις,
Κτυπήσατε καὶ πάλι ταμποῦρλα δυνατά,
Βροντήσατε, κανόνια, κι' ἀνάψατε ρουκέταις...
'Αλλ' ὄχι! ἂς μὴ γίνῃ κανένα ἀπ' αὐτά,
Γιατὶ μπορεῖ οἱ Τοῦρκοι νὰ πειραχθοῦν, καὶ τότε
'Εγὼ τὰς χεῖρας νίπτω, γενναῖοι πατριῶται.

—

Πρέπει καλὰ καὶ σώνει νὰ ἐνθουσιασθοῦμε;
Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ πέσουν κουμπουριαῖς;
Καὶ τάχα δίχως ζήτω καὶ βρόντους δὲν 'μποροῦμε
Νὰ ψάλλουμε τοῦ ἔθνους τῆς νέαις 'λευθεριαῖς;
'Αφῆστε ἀπ' τὴ γῆ μας οἱ Τοῦρκοι ν' ἀλαργάρουν,
Καὶ τότε ἡ κουμπούραις ἂς δώσουν καὶ ἂς πάρουν.

—

Ὅ,τι κι' ἂν 'πῆς ἀξίζει ἡ 'λευθεριὰ τοῦ κράτους,
Μὰ κι' ἡ ζωή, ἀδέλφια, ζυγίζει πιὸ βαρειά...
'Ελευθεριὰ μὲ μάχαις, μὲ αἷμα καὶ θανατους;
'Αληθινὴ δὲν εἶναι, θαρρῶ, ἐλευθεριά.
Καὶ τί θὰ ὠφελήσῃ νὰ ἐλευθερωθοῦμε,
Σὰν πρέπει, πατριῶται, γι' αὐτὸ νὰ σκοτωθοῦμε;

Souris

Τόπος — Κωπαΐς.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὰς χρηματιστικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ τόπου θὰ ἤκουσαν συρικτικάς τινας φωνὰς ὀργάνων τῆς δημοσιογραφίας δι' ὧν τὸ μὲν ἔργον τῆς Κωπαΐδος ἐξεφαυλίζετο, ἡ δὲ πρὸς ἀποξήρανσιν αὐτῆς σχηματισθεῖσα ἑταιρία παριστάνετο ὡς ἐπιδιώκουσα νὰ κατακλύσῃ διὰ τῶν μετοχῶν αὐτῆς Ἑλλάδα καὶ ἀνατολήν, λαμβάνουσα οὕτω χρήματα ἐπ' ἀβεβαίοις, δι' ἐπιχειρήσιν μέλλουσαν νὰ ναυαγήσῃ.

Τώρα δὲ τί συμβαίνει;

Ἡ κυβέρνησις ἀκούομεν πιέζει τὴν Ἑταιρίαν νὰ ἐκδώσῃ μετοχὰς καὶ ἡ Ἑταιρία ἤτις ἔμελλε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἑλληνικὸν παρᾶν, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ *Τηλεγράφου* καὶ τοῦ Βοῦταξίου, ἐπιμένει νὰ μὴν ἐκδίδῃ ἀκόμη μετοχάς.

Καὶ ἓν ἄλλο.

Ἡ κυβέρνησις συγκροτεῖ δικηγορικὰ συμβούλια ἐπὶ συμβουλίων ἂν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν Ἑταιρίαν νὰ ἐκδώσῃ ὅλας τὰς μετοχὰς ἐδῶ καὶ ἡ Ἑταιρία ἥτις κυρίως τοὺς ἀνατολίτας ἔμελλε νὰ ἐξαπατήσῃ κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ δημοσίου διευθύνουσα καὶ ροκανίζουσα τὸν παρᾶν των ἐν Παρισίοις, μακρὰν αὐτῶν, ἡ Ἑταιρία δὲν ἐννοεῖ εἰμὴ μόνον πέντε ἐκ τῶν τριάκοντα χιλιάδων μετοχῶν νὰ διαθέσῃ ἐνταῦθα.

Τί συμβαίνει;

Ἄλλην ἐξήγησιν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰμὴ ὅτι ἡ Ἑταιρία ἔβαλεν αὐτοὺς τοὺς κυρίους νὰ τραβήξουν τὰ μαλλιά των πρὸ τοῦ δημοσίου, νὰ παραστήσουν τὴν Ἑταιρίαν ἑτοίμην νὰ καλύψῃ τὴν Ἀθήναν ἀπὸ στρῶμα μετοχῶν, ὡς νὰ ἦσαν αἱ μετοχαὶ κονιορτός, διὰ νὰ ἔχῃ κατόπιν δικαιολογίαν ὅτι ἰδοὺ τὸ κοινὸν ἐτρόμαξεν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, τὰ μαγαζεῖα ὅλα ἐκλείσθησαν, τὰ ταμεῖα ἐσφραγίσθησαν διὰ νὰ μὴ κατακλυσθῶσιν ἀπὸ Κωπαΐδα, ἑπομένως δὲν ἐκδίδει καὶ αὐτὴ μετοχὰς ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἐκδίδει εἰμὴ μόνον πεντακισχιλίας.

Ἔ! μὰ ἤξιζεν αὐτὸ τὸ τέχνασμα τόσας φωνὰς καὶ τόσα κλάματα καὶ τόσα χαριέστατα καλαμπουράκια ὅτι ἡ Ἑταιρία ἀντὶ ἑκατομμυρίων χρυσοῦ θὰ ἐκέρδιζεν ἑκατομμύρια κωνώπων; Δὲν μᾶς ἔλεγαν καθαρὰ ὅτι εἶναι μυρολογάδες, ἐπὶ πληρωμῇ, νὰ φράξωμεν τ' αὐτιά μας;

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Σκέψεις ἰδικαί μου.

Μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς κ. Γιωργοῦλα, ὑπὸ τοῦ Κασσιμάτη ἔλαβον θάρρος καὶ οἱ ἄλλοι ὁμηλίκες του, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔχομεν ἀληθῆ ἐπιδημίαν γάμων γερόντοπαλληκάρων.

Τώρα ἐννοῶ διατί ἦλθεν ὁ Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ ἐδῶ πέρα...

Ἐζήτει νύμφην!

* * *

Ἐν τινι θεάτρῳ.

Ὁ ἠθοποιὸς πυγμαῖος, οἱονεὶ ἡ τετραγωνικὴ ρίζα τοῦ φίλου μου Ρούκη, ἡ δὲ ἠθοποιὸς διαστάσεων γιγαντιαίων, οἱονεὶ ὁ κῦβος τῆς κ. Ταβουλάρη.

Ὁ ἠθοποιὸς πρόκειται νὰ ἄρῃ διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ἠθοποιὸν καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.

Κοπιᾷ, ἀγωνίζεται, ἱδρόνει, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

Εἷς ἐκ τῆς πλατείας τῷ φωνάζει:

— Κάμε την δύο δρόμους.

* * *

Ἐκ τῆς *Πολεμικῆς Σάλπιγγος* ἐκδοθείσης ἀρτίως Pot-pourri.

Ἀφοῦ διπλωματεύοντα τὰ ἔθνη μεταξύ των,
Δυνάμεις ἰσχυρότεραι αἴφνης μετανοοῦν.
Κι' ἀρνοῦνται τὴν ἐπίσημον πρώην ὑπογραφήν των.
Δίκοντες τὴν συνείδησιν στὸν ὁλικοῦ των νοῦν.

. . . . . .

Ἡμεῖς ἔπρεπε πόλεμον ἡμεῖς καθ' ὅλων τούτων,
Αὐθις νὰ τοὺς κηρύξωμεν ἐκθέτοντες πατρίδα
Στὴν ἰσχυράν των θέλησιν, κι' ἀκένωτόν των πλοῦτον·
Ὄχι· καλῶς ἐξέλυξεν ὑπομονῆς μερίδα.

. . . . . .

Καὶ ἡ Ἑλλὰς νῦν τρέφεται μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
Ἵνα ἴδῃ ἀναίμοτι ὅτι πρώην παθοῦσα.

. . . . . .

Ἰδοὺ Γαλλία ἔρχεται ἤδη ἡμῶν κατόπιν,
Ἐπιστηρίζει δίκαια ἐκ ταύτης πρὶν ταχθέντα.
Κ' ἐντὸς ὀλίγου βλέπομεν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην
Μ' ἔγγραφα τελεσίδικα τὰ πρὶν ἀναιρεθέντα.

Τὰ ἄρθρα λείπουν χάριν οἰκονομίας, διότι τὸ ποίημα ἐπρόκειτο νὰ τηλεγραφηθῇ.

* * *

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ὁ ὑπηρέτης πρός τινα Βοημὸν τελειώσαντα τὸ γεῦμα.

— Ἀγαπᾶτε ἄλλο;
— Ὄχι.
— Γλύκισμα;
— Ὄχι.
— Τυρί, καρπούς;
— Ὄχι.
— Τὸν λογαριασμόν;
— Οὔτε, μὴ σὲ μέλει.

* * *

Ἐκ τῆς *Στοᾶς*:

«Ἀφ' ὅτου μετεφέρθη ἐκ Κερκύρας εἰς Ἀγρίνιον ἡ εὐλογία μέχρι τῆς 6ης Ἰουλίου κτλ.»

Δὲν μᾶς λέγει μόνον τὸ ἀτμόπλοιον ἐφ' οὗ μετεφέρθη ἡ νόσος αὕτη.

* * *

Ἐκ τοῦ *Τηλεγράφου*:

«ΟΛΥΜΠΙΑ. Πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἡ *Μισιλίνα*.

Πιστεύομεν οὔτε πρώτην οὔτε τελευταίαν νὰ παραστεθῇ ἡ *Μισιλίνα*.

* * *

Ἐκ τῶν νεωστὶ ἐκδοθεισῶν *Σκιαγραφιῶν* τοῦ κ. Πεταλᾶ ὁ ἑπόμενος στίχος μὲ τὴν σημείωσίν του:

«Δὲν ξέρεις τότε!... Καὶ αὐτὰ τὰ κύματα ποῦ τρέχω (1),

***

Καὶ τὸ ἑξῆς καλλιεπὲς πεντάστιχον μὲ τὴν ἰδικήν μας σημείωσιν:

Κέρνα τὸν οἶνον μὲ γυμνὴν τὴν χεῖρα τὴν ὡραίαν
Καὶ χύν' κ' ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μεθυστικοὺς σπινθῆρας,
Πλησίασε τὴν παρειὰν τὴν πάντοτε ἀκμαίαν,
Τὸν χιτωνίσκον ὕψωσε ἐρωτικὴν σημαίαν
Καὶ ἄνοιξε τῆς τελετῆς τοῦ Ἔρωτος τὰς θύρας (2)

Κώστας ὁ σκουπιδᾶς.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

—

Εἴχαμεν κ. Τρικούπη, μεγάλην περιέργειαν νὰ μάθωμεν *ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ ἀντιπαρατηρήσας* εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, προτείναντα προβιβασμοὺς ἐξ ὧν παρελείποντο πρόσωπα περὶ ὧν ἐνδιεφέρετο ὁ *ἀντιπαρατηρήσας*. Ποῖος δὲ εἶναι αὐτὸς ὁ *εὐνοούμενος* χάριν τοῦ ὁποίου γίνονται ὀκτὼ προβιβασμοί; Κύριε Τρικούπη, τὰ πράγματα νὰ τὰ λέγετε καθαρὰ καὶ μὲ τὰ ὀνόματά των.

—

Ὁ παπα-Δαμαλᾶς ποῦ καὶ ποῦ ἀναφαίνεται πολιτικός. Πότε εἰς τὴν Πνύκα, πότε εἰς κανένα φυλλαδάκι, πότε δὲν γνωρίζομεν εἰς τί ἄλλο, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὴ λησμονῇ ὁ κόσμος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι μανιακός. Τελευταῖον μᾶς παρουσιάσθη ὡς σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος. Ἐξέδωκε *ρετσέτας* δι' ἧς μόνης θὰ *σώσῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν πολιτικήν της ὕπαρξιν*. Ἄϊντεσε!!

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εἰρωνείας πρὸς τοὺς πολεμικούς.

Προχθὲς ἐγίνοντο δοκιμαὶ τῶν πυροβόλων Ἄμστρογγ τὰ ὁποῖα θὰ εἰσαγάγωμεν **τώρα** εἰς τὸ πυροβολικόν μας!

—

Τὸν κωμικώτερον χαρακτῆρα λαμβάνουσιν ἀπό τινος αἱ παρὰ τῶν διαφόρων ὑπουργείων δημοσιευόμεναι ἑκάστοτε κατὰ σωρὸς διαψεύσεις. Ἀφίνομεν τὴν περίφημον ἐκείνην διάψευσιν τοῦ *διεκπεραιωτοῦ* τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας διαψεύδοντος τὰ αἴτια τοῦ θανάτου τοῦ Ρώμα καὶ πιστοποιοῦντος τὰς ἀρίστας σχέσεις τοῦ μακαρίτου ὑπουργοῦ πρὸς τοὺς συναδέλφους του καὶ τὴν σύμπνοιαν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Ἀφίνομεν καὶ τὴν περὶ ναυτοδικείου κωμικὴν τοῦ κ. Μπούμπουλη διάψευσιν καὶ ἐρχόμεθα εἰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν τελευταίαν.

Κάποιος ἐρώτησε τί ἔγιναν αἱ χιλιάδες λιρῶν αἱ δοθεῖσαι ὑπὸ ὁμογενῶν τῷ βασιλεῖ καὶ διαβιβασθεῖσαι τῇ κυβερνήσει καὶ ἔλαβε κωμικὴν ἀπάντησιν περὶ ἀσημάντου ποσοῦ ψωρολιρῶν.

Ἐν τούτοις περὶ τοῦ μεγάλου ποσοῦ, οὔτε λέξις ἀκόμη, μὲ ὅλην τὴν μανίαν τῶν διαψεύσεων.

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ κωμικὸν εὑρίσκεται ἐν τῇ σιγῇ.

—

Τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἀναγγέλλον τὴν Δευτέραν τὴν παράστασιν τοῦ μελοδράματος Un ballo in Maschera γράφει: Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμαλίας θὰ ὑποκριθῇ ἡ ὑψίφωνος Καραμόντε (ἀληθῶς φίλτατον ὄρος). Ἀληθῶς βαβαὶ τῆς ἀμαθείας σου Γονίδη, λέγομεν ἡμεῖς. Ἡ ὑψίφωνος δὲν λέγεται Καραμόντε ἀλλὰ Κιαραμόντε Chiaramonte, εἶναι δὲ μετάφρασις τοῦ γερμανικοῦ ὀνόματος ὃ φέρει Hellberg. — Τοῦτο Γονίδη εἶναι ἀντάξιον τοῦ ἄλλου, ἐνθυμεῖσαι, ὃ ἔγραψες ὅτι ὁ Τσιβανόπουλος ἔγεινε ἀνταποκριτὴς τοῦ Κορμπουρόν μὴ γνωρίζων ὅτι ἡ λέξις εἶναι συγκοπὴ τῶν δύο λέξεων Correspondenzen-Bureau.

—

Εἴδομεν τὴν πολυτελεστάτην ἔκθεσιν τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* περὶ τῶν πεπραγμένων ἐν Χίῳ. Ἐρωτῶμεν. Κύριε Γαλβάνη· ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ τοιαύτη δημοσίευσις; τίς λόγος ὑπηγόρευσε νὰ πεταχθοῦν τὰ χρήματα εἰς τόσο λοῦσο; Τί τὴν μέλει τὴν κοινωνίαν νὰ μάθῃ λεπτομερῆ κατάλογον καὶ ἔκθεσιν τῶν τραυματιῶν καὶ τραυμάτων; Τί μᾶς μέλει ἂν ἡ Γαρουφαλιὼ Σκορδοῦλα ἢ ἡ Βασίλω Κρεμυδοῦλα εἶχε κάταγμα εἰς τὸ ἰσχίον 5 1)2 ὑφεκατομέτρων καὶ τὰ ὅμοια; Οἱ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἶναι ἄνθρωποι νουνεχεῖς καὶ κοσμογυρισμένοι οἱ περισσότεροι· δὲν μᾶς λέγουν τοιοῦτον ἀδδηριτισμόν, νὰ δημοσιεύουν οἱ Ἐρυθροὶ Σταυροὶ τοιαύτας Ἐκθέσεις, εἶδον πουθενὰ εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου; Τὸ πολὺ θὰ μᾶς ἤρκει ὀλιγόστιχος Ἔκθεσις εἰς μίαν Ἐφημερίδα. Ἀλλ' ὄχι! ἔπρεπε νὰ πεταχθοῦν χρήματα πολύτιμα εἰς ξύλα κούτσουρα καὶ ἐπιδείξεις!

—

Ὁ ζωηρὸς καὶ εὐφυὴς υἱὸς τοῦ κ. Μαμούρη φρουράρχου Πειραιῶς Ἀριστείδης δοὺς ἐξετάσεις ἔτυχε βαθμὸν ἄριστα διὰ τὴν β' τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Συγχαίρομεν τῷ πατρὶ ἀπὸ καρδίας.

*

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΙΛΩΝ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

μετεκομίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς **Ὡραίας Ἑλλάδος** γωνιαίαν οἰκίαν, τὸ πρῴην **Χρηματιστήριον**, ἀντικρὺ τοῦ *Ἐργοστασίου Ἀσπροῤῥούχων τῶν Ἀδελφῶν Βαρνάβα*, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν *Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου*.

ΤΡΕΞΑΤΕ

νὰ παραγγείλητε τοὺς νέους πίλους τοῦ Ἰουλίου.

---

(1) Ἥμην ὑπολογιστὴς ἀτμοπλοίου.

(2) Θὰ ἐννοῇ τοὺς πόδας ἢ τοὐλάχιστον τὰ σκέλη της.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος», ὁδὸς Θησέως, ἀρ. 12).